

Sygn. akt V GC 1645/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

5 grudnia 2019 roku

Sąd Rejonowy w Toruniu - V Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: (...)

Protokolant: (...)

po rozpoznaniu w dniu 21 listopada 2019 roku na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.**

przeciwko (...) **Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. na rzecz powódki (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. kwotę 19.725,80 zł (dziewiętnaście tysięcy siedemset dwadzieścia pięć złotych osiemdziesiąt groszy) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w transakcjach handlowych od następujących kwot i dat:

- od kwoty 18.839,00 zł od dnia 11 lipca 2016 roku do dnia zapłaty,
- od kwoty 886,80 zł od dnia 1 października 2016 roku do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w pozostałej części;

III. zasądza od pozwanej (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. na rzecz powódki (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. kwotę 901,30 zł (dziewięćset jeden złotych trzydzieści groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. zwraca powódce (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. ze Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego w Toruniu) kwotę 700 zł (siedemset złotych) tytułem niewykorzystanej zaliczki.

V. zwraca pozwanej (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. ze Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego w Toruniu) kwotę 300 zł (trzysta złotych) tytułem niewykorzystanej zaliczki.

Sygn. akt V GC 1645/18

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 5 grudnia 2019 r.

Pozwem z dnia 6 lipca 2018 r. (data stempla pocztowego) powód (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. domagał się zasądzenia od pozwanej (...) sp. z o.o. z siedzibą w G. kwoty 40.405 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych od kwot:

- 3.273,20 zł od dnia 4 czerwca 2016 r. do dnia zapłaty,

- 14.250 zł od dnia 4 czerwca 2016 r. do dnia zapłaty,
- 18.839 zł od dnia 11 lipca 2016 r. do dnia zapłaty,
- 3.030 zł od dnia 12 lipca 2016 r. do dnia zapłaty,
- 126 zł od dnia 14 sierpnia 2016 r. do dnia zapłaty,
- 886,80 zł od dnia 31 września 2016 r., do dnia zapłaty.

Wnosił nadto o zasądzenie od pozwanego na swoją rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że powód w okresie od 16 marca 2016 r. do 10 listopada 2016 r. sprzedawał pozwanemu surowce i je dostarczał, jednakże pozwany nie uregulował należności z tytułu ceny. (k. 3-5)

Pozwany w odpowiedzi na pozew z dnia 25 września 2018 r. (data stempla pocztowego) wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na swoją rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Uzasadniając swoje stanowisko pozwany podniósł zarzut przedawnienia w zakresie dochodzonych przez powoda kwot: 3.273,20 zł, 14.250 zł, 18.839 zł i 3.030 zł, albowiem dwuletni termin przedawnienia upłynął przed dniem wytoczenia powództwa. Pozwany wskazał również, że w przedmiotowej sprawie nie znajdzie zastosowania art. 118 k.c. w brzmieniu obowiązującym, co wynika z art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 13 kwietnia 2018 r. o zmianie ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw.

W zakresie pozostałych dochodzonych kwot pozwany wskazał, że faktura stanowi jedynie dokument rozliczeniowy, a jej wystawienie nie stanowi dowodu na zawarcie umowy sprzedaży. Pozwany zakwestionował fakt zakupu towarów, o których mowa w fakturach VAT nr: (...), (...) oraz (...). Pozwany podkreślił, że powód nie wykazał, by towar tam wskazany został mu wydany, zaś dane wskazane na dokumentach PZ nie pokrywają się danymi w fakturach VAT. (k. 56-58)

W piśmie przygotowawczym z dnia 10 grudnia 2018 r. (data stempla pocztowego) powód podtrzymał dotychczasowe stanowisko, wskazując, że powództwo wytoczył w dniu 6 lipca 2018 r., co przerwało bieg przedawnienia roszczeń o zapłatę kwot: 18.839 zł, 886,80 zł, 126 zł i 3.030 zł. Powód podkreślił również, że pozwany potwierdzał odbiór surowców na dokumencie (...) (karta przekazania odpadów) lub na dokumencie PZ (przyjęcie z materiałów z zewnątrz) oraz wprowadził do ksiąg rachunkowych wszystkie wystawione przez powoda faktury. (k. 67-69)

W piśmie przygotowawczym z dnia 25 lutego 2019 r. (data stempla pocztowego) pozwany wskazał, że dołączone do pozwu dokumenty w postaci kart przekazania odpadów nie stanowią zarówno dokumentów rozliczeniowych, jak i magazynowych. Co więcej, są one opatrzone datami od 16 – 31 marca 2016 r., 17 maja 2016 r. i 6 lipca 2016 r., które to są sprzeczne z dokumentami PZ oraz datami wystawienia faktur (marzec – maj 2016 r., 7-8 lipca 2016 r., 10 sierpnia 2016 r., 27 września 2016 r.). Pozwany oświadczył również, że nie kwestionuje dostaw wynikających z faktur wystawionych w dniach 27 września 2016 r. i 14 listopada 2016 r., co do których fakt wydania towarów został udokumentowany. W zakresie faktury z dnia 10 sierpnia 2016 r. pozwany podkreślił, że dołączony przez powoda dowód wydania towaru dotyczy zupełnie innej transakcji, ponieważ dokument PZ wystawiono 40 dni przed wystawieniem faktury i zawierał on inną cenę towaru. (k. 79-81)

Na rozprawie w dniu 21 listopada 2019 r. Sąd oddalił wniosek powoda o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu księgowości i rachunkowości na okoliczność wprowadzenia przez pozwaną bez zastrzeżeń do swoich ksiąg rachunkowych faktur VAT, których uregulowania domagał się powód. (k. 129v)

W piśmie z dnia 29 listopada 2019 r. (data stempla pocztowego) powód wniósł o otwarcie na nowo zamkniętej rozprawy oraz o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z dokumentów w postaci pism powoda z dnia 27 lipca 2016 r. i z dnia 27 listopada 2019 r. celem wykazania rozwiązania ze świadkiem J. D. umowy o pracę z dniem 13 sierpnia 2016 r. i wykorzystania przez niego urlopu wypoczynkowego w okresie od 28 lipca 2016 r. do 12 sierpnia 2016 r. oraz nieobecności w pracy u powoda w okresie 15-22 lutego 2016 r., 6 maja 2016 r., 5 lipca 2016 r., 12 lipca 2016 r. i 28 lipca – 12 sierpnia 2016 r. oraz na fakt uzgadniania przez świadka J. D. istotnych elementów umów sprzedaży odpadów dostarczonych pozwanemu przed dniem 12 sierpnia 2016 r. (k. 133-134)

W dniu 5 grudnia 2019 r. Sąd oddalił wniosek powoda o otwarcie na nowo zamkniętej rozprawy. (k. 138)

Sąd ustalił, co następuje:

(...) sp. z o. o. z siedzibą w (...) sp. z o. o. z siedzibą w G. podejmowały współpracę gospodarczą w okresie od marca do listopada 2016 r. Polegała ona na tym, że (...) sp. z o. o. z siedzibą w W. zamawiał u współpracujących z nim podmiotów odpady i dostarczał je pozwanemu, gdzie określano ich rodzaj. Wyrazem tego było wypełnienie przez (...) sp. z o. o. z siedzibą w G. dokumentu PZ (przyjęcie z zewnątrz), także w zakresie wagi odpadów i ceny ustalonej na podstawie obowiązującego cennika. Następnie, w przypadku zaakceptowania ceny, dochodziło do zawarcia umowy sprzedaży, dokument PZ przekazywany był do działu księgowego wraz fakturą VAT. Karta przekazania odpadów była wystawiana w okresie późniejszym. Zdarzało się, że miała ona charakter zbiorczy i obejmowała dłuższy okres, a nie dokumentowała jedynie poszczególne dostawy. W przypadku składania przez (...) sp. z o. o. z siedzibą w G. reklamacji, ewentualne modyfikacje ceny jednostkowej były uwzględniane na dokumentach PZ. Zdarzały się również sytuacje, w których wystawione były faktury sprzedażowe, a (...) sp. z o. o. z siedzibą w G. ewidencjonował otrzymane odpady na podstawie kart przekazania odpadów. W przypadku gdy na fakturze VAT określona była cena wyższa niż na dokumencie PZ, (...) sp. z o. o. z siedzibą w G. odmawiał przyjęcia towarów.

(bezsporne, nadto dowody: zeznania świadka P. S. na rozprawie w dniu 21 listopada 2019 r. 00:05:53 – 00:33:51; zeznania świadka J. D. na rozprawie w dniu 21 listopada 2019 r. 00:37:01 – 01:12:59)

(...) sp. z o. o. z siedzibą w W. tytułem sprzedaży złomu stalowego, aluminium, cząstek i pyłu metali niezależnych oraz odpadów z toczenia i piłowania żelaza i metali niezależnych wystawił (...) sp. z o. o. z siedzibą w G. następujące faktury VAT:

- w dniu 31 marca 2016 r. o nr (...) na kwotę 4.286 zł (z terminem płatności do 3 kwietnia 2016 r.),
- w dniu 31 maja 2016 r. o nr (...) na kwotę 14.250 zł (z terminem płatności do 3 czerwca 2016 r.),
- w dniu 7 lipca 2016 r. o nr (...) na kwotę 18.839 zł (z terminem płatności do 10 lipca 2016 r.),
- w dniu 8 lipca 2016 r. o nr (...) na kwotę 3.030 zł (z terminem płatności do 11 lipca 2017 r.),
- w dniu 10 sierpnia 2016 r. o nr (...) na kwotę 126 zł (z terminem płatności do dnia 13 sierpnia 2016 r.),
- w dniu 27 września 2016 r. o nr (...) na kwotę 1.692,90 zł (z terminem płatności do dnia 30 września 2016 r.).

(dowody: faktury VAT k. 20-21, 24, 32-33, 35-37, 39)

W dniu 6 lipca 2016 r. (...) sp. z o. o. z siedzibą w W. dostarczył (...) sp. z o. o. w G. odpady z toczenia i piłowania metali niezależnych w ilości 46 kg, 210 kg, 587 kg, 351 kg, 1.400 kg, 257 kg oraz 26 kg odpadów z toczenia i piłowania żelaza i jego stopów. Towary zostały uwzględnione w fakturze VAT z dnia 7 lipca 2016 r. o nr (...) na kwotę 18.839 zł.

(dowody: karty przekazania odpadów k. 25-31)

W dniu 20 września 2016 r. (...) sp. z o. o. z siedzibą w W. dostarczył (...) sp. z o. o. w G. 513 kg odpadów z toczenia i piłowania metali niezależnych. Objęte one zostały fakturą z dnia 27 września 2016 r. o nr (...) na kwotę 1.692,90 zł.

(dowody: dokument PZ k. 38)

(...) sp. z o. o. z siedzibą G. spośród wyżej wymienionych dokonał zaksięgowania jedynie faktury VAT o nr (...).

(dowody: oświadczenie k. 82)

Sąd zważył, co następuje:

Stan faktyczny w przedmiotowej sprawie ustalono w oparciu o przedstawione przez stronę powodową dokumenty, których autentyczność nie była kwestionowana i nie budziła wątpliwości Sądu. Zważyć jednak należy, że czym innym jest uznanie prawdziwości danego dokumentu, tj. stwierdzenie, że nie został on podrobiony czy przerobiony, a czym innym jest wyciąganie stosownych wniosków z treści takiego dokumentu.

Nadto okoliczności faktyczne ustalono na podstawie zeznań świadków: J. D. oraz P. S.. Zeznania te Sąd uznał za wiarygodne, szczere, logiczne, precyzyjne i spójne zarówno wewnętrznie, jak i z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym. Ponadto w toku postępowania nie ujawniły się żadne okoliczności uzasadniające odmowę przyznania omawianym zeznaniom waloru pełnowartościowego dowodu w niniejszej sprawie.

Sąd oddalił wniosek powoda o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu księgowości i rachunkowości, bowiem stosownie do art. 299 k.p.c. dowód z opinii biegłego ma charakter subsydiarny i możliwe jest posłużenie się nim wyłącznie w przypadku gdy istotne z punktu widzenia rozstrzygnięcia sporu okoliczności faktyczne nie zostały wyjaśnione. Tymczasem z oświadczenia głównego księgowego pozwanej spółki (vide k. 82) wynika jednoznacznie, które ze spornych faktur zostały przez nią zaksięgowane. Powód nie kwestionował prawdziwości tegoż oświadczenia.

Oddaleniu podlegał również wniosek powoda o otwarcie zamkniętej rozprawy na nowo. Art. 316 § 2 k.p.c. nakłada na Sąd obowiązek otwarcia rozprawy, jeżeli po jej zamknięciu ujawnią się okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia. Trafnie wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 5 kwietnia 2007 r. (II CSK 555/06, L.), że „po długotrwałym procesie zgłoszenie wniosku dowodowego po zamknięciu rozprawy musi być uzasadnione nadzwyczajnymi okolicznościami, wskazującymi, że wcześniej było to niemożliwe, zwłaszcza, że strony przed zamknięciem rozprawy oświadczyły, iż nie zgłaszają żadnych wniosków dowodowych”. Pełnomocnik powoda obecny na rozprawie w dniu 21 listopada 2019 r. oświadczył jedynie, że podtrzymuje dotychczasowe stanowisko w sprawie. W ocenie Sądu okoliczności, przywołane przez stronę powodową we wniosku o otwarcie rozprawy na nowo, dotyczące okresu zatrudnienia świadka w (...) sp. z o. o. z siedzibą w W. oraz jego nieobecności w pracy pozostawały bez znaczenia. Nadto z przedłożonych dokumentów w żaden sposób nie wynika przywołany przez powoda fakt „uzgadniania w imieniu powódki wszystkich istotnych elementów umów sprzedaży odpadów”.

W niniejszej sprawie poza sporem pozostawał fakt podejmowania przez strony współpracy w zakresie handlu odpadami. Sporna natomiast była sama zasada odpowiedzialności strony pozwanej, która twierdziła, iż w zakresie części dochodzonych należności nie doszło do wykonania umowy przez powoda, tj. do dostarczenia odpadów.

W pierwszej kolejności należy wskazać, iż podniesiony przez stronę pozwaną zarzut przedawnienia był uzasadniony w zakresie dochodzonych kwoty 3.273,20 zł (na podstawie faktury VAT o nr (...) z dnia 31 marca 2016 r.) i 14.250 zł (na podstawie faktury VAT o nr (...) maja 2016 r.). Terminy zapłaty powyższych należności przypadały kolejno na 3 kwietnia 2016 r. i 3 czerwca 2016 r. Zasadą jest, że roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu (art. 117 § 1 k.c.). Stosownie do regulacji art. 554 k.c. roszczenia z tytułu sprzedaży dokonanej w zakresie działalności przedsiębiorstwa sprzedawcy, roszczenia rzemieślników z takiego tytułu oraz roszczenia prowadzących gospodarstwa rolne z tytułu sprzedaży płodów rolnych i leśnych przedawniają się z upływem lat dwóch. Powyższe roszczenia stały się wymagalne od dnia następnego od wskazanych w fakturach VAT terminów zapłaty, co oznacza, że 2-letni termin przedawnienia upłynął w zakresie kwot 3.273,20 zł i 14.250 zł przed dniem wytoczenia powództwa, tj. 6 lipca 2018 r. (data stempla

pocztowego). Wprawdzie art. 118 zd. 2 k.c. w brzmieniu wprowadzonym ustawą o zmianie ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw z dnia 13 kwietnia 2018 r. (Dz. U. z 2018 r. poz. 1104, która weszła w życie w dniu 9 lipca 2018 r.) stanowi, iż „koniec terminu przedawnienia przypada na ostatni dzień roku kalendarzowego, chyba że termin przedawnienia jest krótszy niż dwa lata”, jednakże w myśl art. 5 ust. 2 zd. 2 ww. ustawy nowelizującej „jeżeli przedawnienie, którego bieg terminu rozpoczął się przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, nastąpiłoby przy uwzględnieniu dotychczasowego terminu przedawnienia wcześniej, to przedawnienie następuje z upływem tego wcześniejszego terminu”. W świetle powyższego nie ulega wątpliwości, iż ustalając upływ terminu przedawnienia w niniejszej sprawie należało mieć na względzie treść art. 118 zd. 2 k.c. w brzmieniu obowiązującym do 8 lipca 2018 r. Pozwany skutecznie uchylił się od zaspokojenia roszczenia w zakresie kwot 3.273,20 zł i 14.250 zł (art. 117 § 2 k.c.). Bez wpływu na powyższe ustalenia był fakt, iż powód wykazał zasadność swojego roszczenia w tym zakresie, przedkładając faktury VAT oraz dokumenty w postaci kart przekazania odpadów. Pozwany z resztą co do należności w kwotach 3.273,20 zł i 14.250 zł podnosił jedynie zarzut przedawnienia i nie wskazywał, by nie zawarł z powodem umowy sprzedaży towarów określonych w fakturach.

Z uwagi na fakt, iż datą wytoczenia powództwa był w niniejszej sprawie dzień nadania przesyłki w placówce pocztowej (art. 165 § 2 k.p.c.), tj. 6 lipca 2018 r., nie zaś dzień wpływu pozwu do tut. Sądu (12 lipca 2018 r.), zarzut przedawnienia był nieskuteczny w odniesieniu do należności w kwotach: 18.839 zł (termin zapłaty 10 lipca 2016 r.), 3.030 zł (termin zapłaty 11 lipca 2017 r.), 126 zł (termin zapłaty 13 sierpnia 2016 r.) i 1.692,90 zł (termin zapłaty 30 września 2016 r.).

Strona pozwana w piśmie z dnia 25 lutego 2019 r. (vide k. 79-81) oświadczyła, że nie kwestionuje faktu dostarczenia jej przez powoda towarów, o których mowa w fakturach VAT z 27 września 2016 r. (o nr (...) na kwotę 1.692,90 zł) oraz z 14 listopada 2016 r. (o nr (...) na kwotę 1.231,20 zł, która jak wynika z treści pozwu została uregulowana w całości). Natomiast powód na podstawie faktury o nr (...) domagał się zapłaty 886.80 zł, a zasadność powództwa w tym zakresie nie budziła wątpliwości Sądu, skoro powód przedłożył stosowne dokumenty, a pozwany potwierdził fakt otrzymania towarów wskazanych w fakturze.

Powód dochodził również zapłaty kwoty 18.839 zł w oparciu o fakturę VAT o nr (...) z dnia 7 lipca 2016 r. Z treści tego dokumentu wynika, że w dniu 6 lipca 2016 r. powód dostarczył pozwanemu towary w postaci odpadów z toczenia i piłowania metali nienależnych (210 kg, 46 kg, 587 kg, 351 kg, 1.400 kg, 257 kg) oraz odpady z toczenia i piłowania żelaza oraz jego stopów (26 kg). Wprawdzie pozwany kwestionował fakt dostarczenia mu ww. towarów, jednakże powód przedstawił 7 kart przekazania odpadów (o nr od (...) do (...)), z których wynika, że właśnie w dniu 6 lipca 2016 r. przekazał pozwanemu odpady, których rodzaj i waga odpowiadały danym wskazanym w fakturze VAT (vide k. 25-31). Na kartach przekazania odpadów inna jest jedynie jednostka wagi (Mg, tj. megagram, czyli tona). Dokumenty te w miejscu „potwierdzam przyjęcie odpadu” zostały opatrzone pieczęcią pozwanej spółki i podpisem pracownika pozwanego - P. S., co w ocenie Sądu było wystarczające dla ustalenia, iż powód wywiązał się z zawartej umowy sprzedaży w tym zakresie i dostarczył pozwanemu towary, których rodzaj i waga oraz cena jednostkowa zostały umieszczone na fakturze VAT o nr (...). Rację ma wprawdzie pozwany, iż faktura jako dokument prywatny (art. 245 k.p.c.) korzysta tylko z domniemania, że osoba, która ją podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w jej treści. Faktura VAT jest bowiem dokumentem księgowym służącym w głównej mierze do podjęcia czynności finansowych. Jednakże w niniejszej sprawie, w ocenie Sądu, przedłożona przez powoda faktura VAT na kwotę 18.839 zł uprawniała na gruncie art. 231 k.p.c. do wysunięcia wniosku, iż między stronami doszło do zawarcia umowy sprzedaży towarów w niej opisanych. Jej treść odpowiadała bowiem dokumentom w postaci „kart przekazania odpadów”. Co więcej, z zeznań świadka P. S. wynikało, że co do zasady podstawą do wystawienia faktury VAT był dokument (...) (przyjęcia towaru z zewnątrz), jednakże w przypadku jego braku przy jednoczesnym podpisaniu karty przekazania odpadów, również były one przez pozwanego ewidencjonowane. Sąd z tego względu nie podzielił argumentacji strony pozwanej, iż karty przekazania odpadów nie stanowią wystarczających dowodów na otrzymanie przez nią towarów. Z faktu, iż pozwany nie dokonał zaksięgowania faktury VAT na kwotę 18.839 zł nie sposób wywodzić, że strony takiej umowy sprzedaży nie zawarły. Pozwany podnosił również, iż jego pracownik dokonywał jedynie wyrywkowej weryfikacji kart przekazania odpadów z uwagi na fakt, iż były one zazwyczaj przekazywane w sposób zbiorczy i dotyczyły transakcji zawieranych w dłuższym okresie. Jednakże w zakresie towarów wskazanych w fakturze VAT o nr (...) powód przedłożył

karty potwierdzenia odpadów obejmujące wyłącznie dostawę jednego dnia, tj. 6 lipca 2016 r. Po wtóre, zaakcentować należy, że dokumenty te zostały opatrzone pieczęcią pozwanej spółki a ich treść jednoznacznie wskazuje na to, iż stanowią one **potwierdzenie** otrzymania towarów w ilości tam określonej. Brak jest w ocenie Sądu podstaw dla uznania, iż – jak podnosił pozwany – jedynym dowodem na faktyczne dostarczenie towarów mogły być tzw. dokumenty PZ. Świadek P. S. przyznała, iż zdarzało się, że treść kart otrzymania odpadów nie była weryfikowana, jednocześnie jednak zeznała, iż pozwany ewidencjonował odpady nawet w przypadku braku dokumentów PZ. Za potencjalne zaś zaniedbania swoich pracowników wyłączną odpowiedzialność winien ponosić pozwany.

(...) sp. z o. o. z siedzibą w W. domagał się od pozwanego również kwoty 3.030 zł w oparciu o fakturę VAT o nr (...) z dnia 8 lipca 2016 r. oraz kwoty 126 zł na podstawie faktury VAT o nr (...) z dnia 10 sierpnia 2016 r. Pierwszy z tych dokumentów obejmował odpady z toczenia i piłowania metali niezależnych (630 kg, 20 kg i 210 kg), drugi zaś – opakowania z metali (70 kg).

W zakresie należności w kwocie 126 zł wskazać należy, iż powód przedstawił dokument PZ z dnia 1 lipca 2016 r. dotyczący 70 kg „AL folii kolor” po cenie 1,20 za kg. W pierwszej kolejności wskazać należy, iż wynika z niego, że taki towar został dostarczony w dniu 1 lipca 2016 r., zaś faktura na kwotę 126 zł wystawiona została przez powoda w dniu 10 sierpnia 2016 r. Następnie podkreślić trzeba, iż jednostkowa cena na fakturze VAT wynosiła 1,80 zł za kg. Jak wynika zaś z zeznań świadka P. S., ceny za dostarczone towary były wpisywane do faktur VAT na podstawie właśnie dokumentów PZ, zaś w przypadku rozbieżności i wystawienia faktury na kwotę wyższą, klient był proszony o odebranie towaru. Świadek zeznała również, iż bezpośrednio po przywiezieniu towaru był wystawiany dokument „PZ, w którym wpisana była cena z obowiązującego cennika. Z kolei świadek J. D. wskazywał, że adnotacje dotyczące ewentualnej zmiany ceny były uwzględniane w dokumentach PZ. Z tej perspektywy nie sposób w ocenie Sądu przesądzić, iż ww. dokument PZ określał dokładnie te towary, który powód uwzględnił w spornej fakturze VAT na kwotę 126 zł. W konsekwencji Sąd uznał, iż między stronami nie doszło do zawarcia umowy sprzedaży towarów, o których mowa w fakturze VAT nr (...) z dnia 10 sierpnia 2016 r.

Z kolei w fakturze VAT na kwotę 3.030 zł z dnia 8 lipca 2016 r. wskazano, że powód w dniu 7 lipca 2016 r. dostarczył pozwanemu towary w postaci odpadów z toczenia i piłowania metali niezależnych (630 kg, 20 kg i 210 kg). Nie przedstawił jednakże żadnych ku temu dowodów – zarówno dokumentów w postaci „kart przekazania odpadów” (z żadnej z dołączonych nie wynika, by w dniu 7 lipca 2016 r. pozwany odebrał jakiegokolwiek odpady), jak również (...). Dokument z dnia 20 września 2016 r. (vide k. 38) dotyczy bowiem niekwestowanej przez pozwanego faktury VAT z dnia 27 września 2016 r. na kwotę 1.692,90 zł (vide k. 39), zaś dokument z dnia 10 listopada 2016 r. (vide k. 40) obejmował towary określone w fakturze VAT z dnia 14 listopada 2016 r. na kwotę 1.231,20 zł (vide k. 41), która nie była przedmiotem sporu.

Zgodnie z obowiązującymi zasadami procesu cywilnego ciężar gromadzenia materiału procesowego spoczywa na stronach. Jego istota sprowadza się do ryzyka poniesienia przez stronę ujemnych konsekwencji braku wywiązania się z powinności przedstawienia dowodów. Skutkiem braku wykazania przez stronę prawdziwości twierdzeń o faktach istotnych dla sprawy jest tylko to, że twierdzenia takie zasadniczo nie będą mogły leżeć u podstaw sądowego rozstrzygnięcia. Strona, która nie udowodni przytoczonych twierdzeń, utraci korzyści, jakie uzyskałaby aktywnym działaniem. Samo twierdzenie strony nie jest dowodem, a twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą. Uwzględniając treść art. 6 k.c. trzeba stwierdzić, że do osoby występującej z pozwem należy udowodnienie faktów pozytywnych, które stanowią podstawę powództwa, gdyż z faktów tych wywodzi ona swoje prawo. Do przeciwnika zaś należy wykazanie okoliczności niweczących to prawo lub uniemożliwiających jego powstanie (wyrok SN z dnia 19.11.1997 r. I PKN 375/97, L.). Zgodnie z art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c. inicjatywa dowodowa spoczywa w rękach strony, a nie zaś Sądu i pouczenie w zakresie konkretnych dowodów nie są obowiązkiem Sądu (wyrok SN z dnia 11.10.2000 r. II UKN 33/00 L.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 2 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z tych faktów wywodzi skutki prawne (wyrok SN z dnia 17.12.1996 r. I CKU 45/96 OSNC 1997/6-7/76).

Przekładając powyższe na grunt przedmiotowego postępowania, w ocenie Sądu powód nie sprostał spoczywającemu na nim procesowemu ciężarowi wykazania, iż wywiązał się z wskazanego w art. 535 k.c. obowiązku wydania pozwanemu towarów określonych w fakturach VAT o nr (...). Skoro pozwany zakwestionował fakt dostarczenia mu odpadów, w interesie powoda leżało przedstawienie stosownych dowodów w tym zakresie. Zasadność powództwa w tej części nie została potwierdzona zarówno przedłożonymi dokumentami, jak również nie wynikała z zeznań świadków.

Rekapitulując, powództwo okazało się zasadne w części, tj. w zakresie kwot 18.839 zł i 886,80 zł. Dlatego też Sąd na mocy art. 535 k.c. zasądził od pozwanego (...) sp. z o. o. z siedzibą w G. na rzecz (...) sp. z o. o. z siedzibą w W. kwotę 19.725,80 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych od kwoty 18.839 zł od dnia 11 lipca 2016 r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 886,80 zł od dnia 1 października 2016 r. do dnia zapłaty. Roszczenie o zapłatę kwot 3.273,20 zł i 14.250 zł uległo przedawnieniu, zaś pozwany skutecznie uchylił się od jego spełnienia. Powództwo podlegało również oddaleniu w części dotyczącej kwot 3.030 zł i 126 zł jako pozbawione uzasadnionych podstaw.

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 7 ust. 1 ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (tj. z dnia 10 maja 2016 r., Dz. U. z 2016 r. poz. 684). Przepis ten stanowi, że w transakcjach handlowych - z wyłączeniem transakcji, w których dłużnikiem jest podmiot publiczny - wierzycielowi, bez wezwania, przysługują odsetki ustawowe za opóźnienie w transakcjach handlowych, chyba że strony uzgodniły wyższe odsetki, za okres od dnia wymagalności świadczenia pieniężnego do dnia zapłaty, jeżeli są spełnione łącznie następujące warunki - wierzyciel spełnił swoje świadczenie i nie otrzymał zapłaty w terminie określonym w umowie. W przedmiotowej sprawie wyżej wskazane przesłanki zostały spełnione. Odsetki od kwoty 18.839 zł należały się od dnia wymagalności roszczenia, tj. 11 lipca 2016 r. (termin zapłaty określono w fakturze VAT na dzień 10 lipca 2016 r.). Z kolei termin płatności kwoty 886,90 zł ustalono na dzień 30 września 2016 r. Powód omyłkowo domagał się odsetek od dnia 31 września 2016 r., choć dniem następnym po dacie 30 września jest 1 października 2016 r. i od tego dnia zasadne było zasądzenie odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych.

O kosztach procesu postanowiono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. i art. 100 zd. 1 k.p.c., który stanowi, że w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. W niniejszej sprawie do niezbędnych kosztów postępowania poniesionych przez powoda należy zaliczyć koszty zastępstwa procesowego w kwocie 3.600 zł, ustalone zgodnie z §2 pkt. 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 r. (Dz. U. z 2015 r. poz. 1804 w brzmieniu obowiązującym w dniu wniesienia pozwu), opłatę skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł i opłatę sądową od pozwu w kwocie 2.021 zł. Z kolei pozwany poniósł koszty w kwocie 3.600 zł (wynagrodzenie pełnomocnika) i 17 zł (opłata skarbową). Powód wygrał sprawę w 48,82 % (zasądzono 19.725,80 zł z dochodzonych 40.405 zł) a zatem należał mu się zwrot kosztów od pozwanego kwoty 27.52,48 zł. Z kolei pozwany powinien otrzymać od powoda kwotę 1.851,18 zł. Po wzajemnym „potrąceniu” kosztów, należało zasądzić od pozwanego na rzecz powoda kwotę 901.30 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, o czym orzeczono jak w punkcie trzecim sentencji wyroku.

Nadto w punktach czwartym i piątym sentencji wyroku, czyniąc zadość regulacji art. 80 w zw. z art. 84 ust. 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, Sąd nakazał zwrócić powodowi ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Toruniu kwotę 700 zł, a pozwanemu 300 zł kwotę tytułem niewykorzystanej zaliczki na wydatki.